

Kelly Rimmer

enne
kui sul
minna
lasen

Kaks õde. Üks beebi.
Mõeldamatu valik

Originaali tiitel:
Kelly Rimmer
Before I Let You Go
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili või siis fiktiivsed ja igasugune sarnasus tegelike inimestega, olgu nad surnud või elavate kirjas; äride, sündmuste või kohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Lantana Management Pty Ltd
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

E11351018
ISBN 978-9949-82-333-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Gregory Priori mälestuseks

1

Lexie

Kui mu lauatelefon heliseb kell kaks teispäeva öösel, tean juba enne kõne vastuvõtmist, kes on teisel pool. Ainult üks inimene mu elus helistab sellisel kellaajal; see on sama inimene, kes ei kõhkle pärast kaheaastast vaikimist midagi paluda, inimene, kellele ei tule pähegi, et ma pean kell kaheksa hommikul tööl olema.

Panen telefonitoru kõrva äärde ja valmistan end ette selleks ainsaks asjaks, mida suhtlemine noorema õega on viimastel aastatel mu ellu toonud.

See on *kaos*.

„Annie?“

„Lexie.“ Annie häääl katkeb nuuksatusega. „Sa pead mind aitama – ma olen vist suremas.“

Tõusen istuli ja lükkan juuksed silmilt. Mu kihlatu Sam, kes magab mu kõrval, tõuseb samuti istuma. Heidan pilgu tema poole ja näen ta näol unist segadust. Arstina saan pidevalt hilisõhtuseid kõnesid, aga mitte kunagi lauatelefonile. Olen Annie viimasest kõnest saadik kaks korda kolinud, aga hoolitsesin alati selle eest, et mul oleks sama number, juhuks kui ta tahab või tal on vaja uuesti ühendust võtta.

Ja siin ta nüüd ongi – täpselt nii, nagu olen alati kartnud, ta helistab mulle, sest tal on hädaolukord.

„Mis on lahti?“ küsin ma.

„Mu pea valutab nii kohutavalt ja mitte miski ei võta valu ära. Ma näen kahekordselt ja mu jalad on paistes ja...“

Need on tõesti murettekitavad sümptomid, aga ta räägib ebaselgelt, mis tähendab seda, et ta on pilves. Mind valdab masendus ja ma ohkan kannatamatult.

Sa oled kolmekümneaastane, Annie. Kas sa kavatsed kunagi täiskasvanuks ka saada?

„Mine haiglasse,“ ütlen ma. Tunnen, kuidas Sam mu kalgist hääletoonist kangestub. Ta pole mind kunagi sellise tooniga rääkimas kuulnud ja ma pöördun uuesti ta poole, saates talle vabandava pilgu. Mul on valus Anniega rääkides nii kalki tooni kasutada ja isegi see teeb haiget, kui tajun juba pärast sekundeid kestnud telefonikõnet, et keen seesmiselt kannatamatusest ja masendusest. See on mu väike õde. See on sama laps, kellega elasin terve oma lapsepõlve ühes toas, seesama armas üheksa-aastane, kes palus, et mängiksime emmet ja issit, kui meie isa suri.

Aga ma olen aastaid tema sõltuvusega tegelnud ja isegi pärast draamade kaheaastast vaheaega tuleb tüdimus, niipea kui ta ise välja ilmub. Kui see oleks ainuke kord, satuksin arvatavasti paanikasse ja tormaksin appi, aga see ei ole nii. Mul on juba arvestus Annie õiste telefonikõnede üle segi läinud. Ma ei suuda enam üles lugeda neid kordi, kui ta oli sattunud lootusetusse olukorda ja helistas, et mina ta hädast välja aitaksin.

„Lexie, ma ei saa,“ lausub Annie lämbuval häälel. Ma vaikin, oodates mõnd tüütavalt pikka lugu sellest, et tal ei ole haigekassa kindlustust või on antud käsk tema vahistamiseks – või midagi lihtsamat, näiteks see, et tal pole autot või et ta ärkas pärast pummelungi ega tea, kus ta on. Kui vaikus kestab edasi, tean, et pean lõpetama. Püüan tõugata kõnet vältimatu lõpuni, kui õhutan teda jätkama: „Noh?“

„Lexie, ma olen rase. Ma ei saa haiglasse minna. Ma lihtsalt ei saa.“

Ma olen mitu aastat perearst olnud – arvasin, et suudan üsna hästi oma näoilmet valitseda, kuid selleks ei ole ma valmis. Ma ahmin kuuldavalt õhku ja tunnen, kuidas Sami käsivars siugleb mu piha ümber. Ta toetab lõua mu õlale, siis suudleb õrnalt mu põske.

Minu esmane vaistlik reaktsioon on oletus, et Annie valetab. See ei oleks esimene kord, ehkki ta tavaliselt valetab mingi raha või rohuga seotud mure pärast. Viimnegi unekübe kaob ja ma vaen kiiresti olukorda. Selles stsenaariumis on midagi teisiti. Annie ei palu minult raha. Ta palub abi.

„Kui sa oled rase, siis need sümptomid teevad veel enam muret. Sa pead minema haiglasse.“

Annie hakkab uuesti rääkima, ta hääled on tugevam ja selgem. Ta on otsustanud mind veenda ja mul ei ole mingit võimalust ta palvet eirata.

„Kui ma haiglasse lähen, annan positiivse narkoanalüüsi. Ma lihtsalt ei saa haiglasse minna.“

Lükkan jalad üle voodiääre, ajan end sirgu ja tõmban sügavalt hinge. Olen juba leppinud sellega, mida see kõne tähendab. Annie on tagasi – rahulik periood minu elus on läbi.

„Ütle, kus sa oled.“

Sam püüab mind veenda, et selle olukorra lahendamiseks on targemaid viise kui ise autosse hüpata.

„Mõttele vaid korra,“ ütleb ta vaikselt. „See on seesama öde, kelle tõttu oleks sind kaks aastat tagasi töölt lahti lastud, eks ole?“

Ma solvun ta terava tooni peale ja põrnitsen teda pahaselt, vastates: „Ta vajab mind, Sam.“

„Ta vajab arstiabi. Ja isegi kui me praegu sinna läheme, on kiirabi kutsumine parim, mida me tema heaks teha saame. Nii et miks me ei tee seda nüüd kohe?“

„Sellepärast et tema olukord on keeruline ja nad ei mõista teda. Kui ma lähen tema juurde, suudan talle aru pähe panna. Ma tean, et suudan.“

Sami silmis on kannatamatusevirve, kui ta heidab mulle poolpimedas uuriva pilgu, aga siis ohkab ja lükkab voodikatted pealt.

„Mida sa teed?“ Ma kortsutan kulme, aga tema kõnnib kiirel sammul riidekapi poole, ise pomisedes: „Ma ei lase sul öösel kell kolm üksinda mingisse haagiselamuparklasse minna.“

„Aga sul on terve homne päev operatsioonid, Sam. See ei ole sinu mure.“

„Lexie, sinu mured on nüüd ka minu mured. Minuga on kõik hästi ja kui ei ole, lükkan operatsioonid edasi. Kui sina lähed, lähen ka mina, nii et kas helistad kiirabisse ja lähed tagasi voodisse, või me läheme mõlemad.“

Ja nii ma luban tal kaasa tulla, aga ärevus närib mu sisemust, kui ta läbi linna sõidab. Sam teab Annie probleemidest ainult kõige

põhilisemat. Ta on olnud toetav ja mõistev, kuid lõppude lõpuks pärineb ta ühest neist kirdeosa põlisrikaste perekonnast; sugupuud suurim skandaal oli ta vanemate üsna sõbralik lahutus. Ja nüüd, neli kuud pärast meie kihlust, otsib ta keset ööd tundmatut haagiselamuparklat, et anda abi mu rasedale narkosõltlasest õele.

Ta pole isegi meie emaga kohtunud ja pole kindel, kas üldse kunagi kohtubki. Ma ise ei ole temaga peaaegu kaksikümne aastat kokku saanud – oma kuueteistkümnendast sünnipäevast saadik, kui põgenesin ususektist, kuhu ta meid Anniega pärast isa surma oli kaasa võtnud. Me helistame aeg-ajalt, hoolimata sellest, et seda ei luba usukogukonna reeglid, sest alates hetkest, kui me Anniega neile selja keerasime, oleme nende jaoks surnud. Mulle ei meeldi talle helistada, kuna tavaliselt tunnen end toru hargile pannes üksildasena. Telefonikõne emale Illinoisi osariiki on sama, nagu helistaksin teisele planeedile. Ta on minu maailmast täiesti irdunud ja mina olen ta endast täielikult ära tõuganud.

Ma püüan olla avatud meelega, kuni me sõidame. Ma ei taha mõelda Anniest kõige halvemat, kuid näib, et viimasel kahel aastal on ta olukord muutunud hullust veelgi hullemaks. Ma mõtlen tema peale iga päev, kuid mu mõtetes on ta elanud palju tervislikumat elu kui see, mida ma kardetavasti varsti näen. See oli ainuke viis, kuidas suutsin tulla toime asjaoluga, et olin ta kaks aastat tagasi oma majast välja visanud. Kujutasin ette, et ta töötab kusagil – võib-olla kirjutab jälle –, võib-olla on tal kena väike korter nagu see, mis tal pärast kooli lõpetamist Chicagos oli. Kujutasin teda ette noormeestega kohtamas ja sõpradega väljas käimas ja väikestest butiikidest riideid ostmas. Anniel on nii hea stiilitunnetus – oli vanasti, kui ta veel hoolis oma välimusest.

Kell on kolm läbi, kui me leiame õige koha. See on vanaaegne haagiselamu ja isegi parkla hämaruses pole kahtlust, et Annie on omadega peaaegu põhjas. Elamu laguneb – üks külg on mülkis, otsekui oleks mõne autoga kokku põrganud, ja üks paneel on musta teibiga kinnitatud. Ees on varikatus, kuid toed selle all on katkised, nii et üks katusenurk on alla vajunud. Selle vastu on paigutatud prügikastid, kõik pilgeni täis, seetõttu on varikatuse all maas terve rämpsuvaip. Saasta ja sopa vahelt viib välisukseni kitsas rada ja haagises helendab kutsuvalt kollane valguskuma. Niipea kui auto varikatuse kõrval peatub, panen

käe lingile, kuid enne kui jõuan ukse avada, võtab Sam mul teisest käest kinni.

„Kui olukord on seal liiga hull, kutsume kiirabi ja läheme koju. Eks ole?“

„Ta on kahjutu, Sam,“ luban talle. „Annie on ohtlik ainult iseendale.“

„Ma usaldan sind,“ ütleb ta. „Sellepärast me siin olemegi. Aga ilma haiglata ei suuda me tema heaks palju ära teha. Kui tal tekivad krambid, peame sundima teda haiglasse minema. Oled nõus?“

„Ma tean,“ lausun ohates. „Vaatame, milline olukord on, siis otsustame.“

Haagiselamu poole suundudes kõnnib Sam mulle nii lähedal, et tunnen kuklas ta hingeõhku. Uks vajub aegamisi lahti ja siis seisab seal Annie.

Kunagi olin nii kade tema ilusate blondide juuste ja eresiniste silmade ja nonde õrnade, haldjalike näojoonte peale. Naine, kes praegu mu ees seisab, pole muud kui pelk vari mu ilusast õest. Blondid juuksed on nüüd salkus ja õhukesed ja ripuvad paakunud kiharatena ümber ta näo. Silmad on aukus, nahk kahkjäs; ja poolavali huulte vahelt näen ta esihammaste servadel reetlikke musti kõdutriipe. Mu pilk rändab allapoole ja peatub etteulatuval pallikujulisel beebikõhul – hirmuäratav kontrast tema luidra kehaga.

Ma ei näe oma õde – näen sõjajärgset tühermaad. Kui ma ei tahaks nii meeleheitlikult teda aidata, pöörduksin kõrvale ja nutaksin.

„Aitäh, et tulid,“ ütleb Annie. Nähes teda nüüd silmast silma, saan aru, mis tema hääles jäi mulle telefonis kõneldes tabamatuks. Jah, ta on roidunud. Jah, ta on hirmunud. Jah, ta on väsinud... aga enamgi veel, Annie on murtud. Ta helistas mulle, sest olin ta viimane võimalus.

Ronin trepist üles ja langetan pea, sisenedes Annie haagiselamusse. Näen ülesteigemata voodit, vanaaegset telerit, vinüülkattega lauda. Kõik kohad on rämpsus täis, kuid selles segaduses on siin-seal raamatukuhjad. Annie õppis ülikoolis inglise keelt. Ta töötas lasteraamatute kirjastuses ja mõned tema lühijutud ilmusid ajakirjades. Mingil hetkel ta kirjutas isegi raamatut. On südantlõhestav näha selles kohas raamatuid – ainu-kest mälestust kaotatud elust.